

Marcello Potocco

I–X.

∞

Mikor a billentyűzeten kopácsolsz, a billentyűzet hazudik. Mégis hinni próbálok neki. Hinni próbálok az egész késő augusztusi forróságnak, mikor a párás levegőtől képtelenség elaludni. Nem segít a számolás. Nem segít, ha a dolgok elmúlásán morfondírozom. Hogyan különbözik a valóságom a másik valóságától. Nem fontos, kicsoda. Micsoda. Nem fontos, ember vagyok-e vagy állat.

I.

Nem érzed a szükségét, hogy kimond – valaminek történnie kell.

*Nyál, gyorsan felszárad a vágytól. Számolás.
Minden, amit megszámoysz. Minden, amit teszel, (re)akció nélküli.*

II.

*Hogyan kövess minden állapotot és minden mozdulatot.
Mikor kinézel, vajon az eső kint zuhog
a szárítókötélre akasztott fehérneműre. Ruhaujjak, amelyek nem maradtak
a szárítón a fűrdőszobában.*

*Valaki (én, te) vigyázzállásban.
Odakint semmin sem változtat az eső. Mégis arról döntesz,
mi a jó, mi nem – és hogyan, ha egyáltalán,
változik meg bármi is gombnyomásra alváskor, ébredéskor.*

III.

*Pontot kéne tenned.
Akkor is, ha fogalmad sincs, a következtetlenségből
hogyan úszhatsz ki a másik kényelmetlenségébe.*

IV.

*Kicsit előrébb, a kötélén, amelyekre felkötve
a fehér és az írott rongyok, az óvatosan összerakott kövekkel*

*próbálsz határt húzni a fű és a sár között.
Határ, amelyet már évek és évek óta fenntartasz.
Ismerem azokat a fehér és fekete dolgokat. Amikor
nézem őket, az ablaknál lévő rendetlenségben, azt érzem,
az ajkam kellemesen, gyengéden összehúzódik.*

V.

Deformált száj: a túl nagy, eltorzult tükörben.

VI.

*Két kinőtt szemfog, nincs erejük
harapni. Két szem, nem mozdulnak
a lap szélére, a következő oldalra.*

VII.

*Az a száj, mint akármelyik száj,
eltorzul minden erőfeszítéstől, miközben pusztán azért, hogy
elrejtőzzön maga elől. Várakozik,
hogymondjon valamit. Hogy... igazából vajon
képesek arra, hogy a másik, hogy a szavakkal elmozdítsanak
valakit a helyéről? És ki ne hunyjon?*

VIII.

*Hogy azt mondjam... Hogy a városok ne hunyjanak ki az égő lámpák alatt?
A autópályás narancsfény nem éles,
megszurkálja a köd kutyáit, amelyek lustán vonszolódnak az esti utcákon.*

IX.

*Noha minden mindent átdöf. Te a fényel együtt – valami
üresség a szobámban. Izzó cérna nélküli keret.
Szálacska. Mintha hiányozna, mintha a fonál pusztán látszat lenne.*

X.

*Csupán ezért utazom elől – vagy csupán
azért, mert elől utazom – vagy
utána vissza az autópályás pillanatokon,
tehát a mozdulatokkal, amelyek behatolások – vagy
amelyek egymásba ömlesztik a világokat – vagy
mert az élet királyságai,*

*mert megállok, amikor újra lépek – vagy
az ajtóra pillantok – vagy tagadom,
hogy minden el volt döntve – hogy a döntés –*

Marcello Potocco 1974-ben született Ljubljánában (Szlovénia), jelenleg Koperben él. Irodalomtörténész, költő és műfordító. Eddig öt verseskötete jelent meg: *Lila (Lila)* (2002), *Pripovedi o ovcah, ljudeh in drugih živalih (Mesék birkákról, emberekről és más állatokról)* (2005), *Popravki pesniške zbirke (Egy verseskötet javításai)* (2007), *Via Francigena (Via Francigena)* (2011) és a *Poznam te črne stvari (Ismerem azokat a fekete dolgokat)* (2017). A fenti verseknek a legutóbbi kötete szolgált alapul.

Orcsik Roland fordításai